

**ANNA NGUYEN**  
JAK SE OD DĚTSKÝCH ROLÍ  
V ČESKÝCH SERIÁLECH DOSTALA  
K BUDOVÁNÍ TECHNOLOGICKÝCH  
START-UPŮ

# Z TRŽNICE AŽ NA KONEC SVĚTA

TEXT KATEŘINA KADLECOVÁ  
FOTO MARCO LOPEZ

Anh Thu Nguyen Thi byla svého času jediná Asiatka v české školní třídě; narodila se v Praze, rodiče pocházeli z Vietnamu. Z dítěte tržnice se stala herečkou, která pak vystudovala ekonomii na prestižní soukromé univerzitě v Kalifornii. Ambice ji ženou ze start-upu do start-upu a ani pandemie koronaviru její plány nezastavila, jen ji přesadila z Británie do Mexika. Brzy si o tom přečtete v autobiografii, kterou **ANNA NGUYEN (29)** napsala pro inspiraci nejen příslušníkům generace Z.



JSEM TĚ  
OFICIÁLNĚ  
DIGITÁLNÍ  
NOMÁD.

**Povídáme si přes video po Skypu na lince Děčín–Ciudad de México. Co tam vlastně děláte?**

Jsem teď oficiálně digitální nomád. V Londýně, kde jsem nějakou dobu pracovala, nemělo během pandemie cenu být a platit britský nájem. V únoru 2020 jsem lyžovala v Itálii a zasekla se tam, načež mi v Londýně rekli: „Radši work from home.“ Takže jsem přijela do Česka, kde jsem za zavřenými hranicemi zkejsla na tři nebo čtyři měsíce. Všechno oblečení ve skříních v Londýně, tady tři použitelné outfity... Věci jsem dala na charitu, pár krabic si hodila k rodině, řekla jsem, že budu žít z kufru, a od té doby jsem tak nějak všude.

**Četla jsem jako jedna z porotců rukopis vaší autobiografie v rámci Literární ceny Kněžského klubu. Dozvěděla jsem se z ní, že jste jako devítiletá neherečka vyhrála konkurs na hlavní roli v sedmidílném seriálu ČT *Josef a Ly*, který se vysílal od roku 2004. Jak to přišlo?**

Dokopali mě rodiče, táta viděl inzerát v televizi a doprovodil mě. Vzali nás oba. Generace mých rodičů se narodila ještě ve Vietnamu a vůči Čechům, a zejména vůči jejich televizi nechovala úplně důvěru – moc nerozuměli česky a české kultuře. Tvůrci tak měli problém ten seriál vůbec obsadit, režisérka Zuzana Zemanová-Hojdová chodila osobně rekrutovat lidi do tržnic... **Váš tatínek hrál vašeho tátu v tomhle seriálu i později v nekonečné *Ulici* na Nově, postavu Lan jste točila do svých patnácti let. Hlídal vás hodně?**

Ve svých devíti jsem nevěděla nic a můj táta chtěl pomoci mně i seriálu *Josef a Ly*, prostě mu to připadalo jako dobrý projekt, přiblížit život Vietnamců v Česku lidem. Neměla jsem bůhvíjaký talent, z herecké rodiny jsem taky nepocházela... Chtělo se po mně hlavně to, abych jako rodilá mluvčí češtiny hovořila špatně česky; najali mi na to specialistku, ačkoli jsem měla výslovnostní i gramatické chyby dobře dvakrát třeba od svých rodičů. Štáb neměl moc na vybranou a já uměla na rozdíl od svých pěti malých konkurentek slušně číst a nestyděla jsem se. Naštěstí jsme s tátou neměli až tolik společných scén, kdy by nutně musel být na placu, takže jsem mohla být relativně sama sebou, kcat se stejně starými herci o věcech ve vietnamské komunitě napros-



xxxxxx



xxxxx toto je ten film???? Pripadne vyměníme .....xxxxxxxxxx

to zakázaných, jako byly parties, drobné podvádění ve škole a tak podobně. **Josef a Ly bylo možná vůbec první dílo přibližující život vietnamské komunity v Česku. Do jaké míry to byla v očích malé holčičky kašírka?**

Nad tím jsem tehdy vážně nepřemýšlela, prostě jsem udělala, co mi rekli. Před dvěma lety jsem hrála v krimiseriálu Roberta Sedláčka *Sever* a tam už jsem měla na scénář vyhraněnější názory, z morálního, ideologického i politického hlediska. Když si na *Josefa a Ly* vzpomenu teď, našly by se drobnosti, vůči kterým bych se ohradila. Nikdo třeba nejezdí ze severu Vietnamu do Česka, aby tu založil čajovnu. A že má moje seriálová rodina papouška?

Nikdo ve Vietnamu nechová papouška, natož aby si ho přivezl z Vietnamu... Ten seriál měl prostě propagovat mezinárodní a mezirasové přátelství; dokázat, že je možné, aby měli příslušníci dvou tak rozličných kultur mnohé společné, a to se, myslím, povedlo. Na nějakou faktickou přesnost bych v případě krásného dětského příběhu vážně nehrála, scenáristka Anna Vovsová měla jiné priority.

**Aplikovali na vás vaši rodiče proslulé asijské tygří rodičovství?**

Tedy jestli byli děsně přísní, aby jim ze mě vyrostlo zázračné dítě? Byli mnohem míň náročni než ostatní vietnamští rodiče. Beztak jsem byla dost vzpurná – místo klavíru jsem si drze vybrala kytaru a tenis mi vůbec nešel, i když jsem

## NA VŠECH SPOLEČENSKÝCH AKCÍCH NAŠÍ KOMUNITY SE PROBÍRAL JEN PROSPĚCH DĚTÍ.

měla pět let soukromého trenéra. Naši na mě taky, jak je pro Vietnamce typické, hrozně dohlíželi – byli sice pyšní a trousili po vietnamské komunitě, že dceruška bude v televizi, ale jakmile produkce chtěla, abych místo školního vyučování chodila natáčet, vzepřeli se proti tomu. Vyrůstala jsem dlouho jako jedináček; až později, když mi bylo šestnáct, si moje maminka pořídila druhé dítě. To už jsem s ní ale nebydlela a brácha by vlastně mohl věkově být můj syn. Naši se rozvedli někdy po *Josefovi a Ly*, když mi bylo dvanáct. **V knize píšete, že „hierarchie obvykle ve vietnamské kultuře funguje takto: starší je lepší než mladší, muž je lepší než žena, dospělý má vždy pravdu, dítě je vždy tím špatným“.** Vážně?

Byla jsem takhle vychovaná. Není to černobílé, jasně že ne, a navíc věřím, že moji prarodiče se ke svým dětem chovali mnohem

hůř. Plus vidím, jak máma ve vlastních zásadách polevila, pokud jde o výchovu mého brácha – není se čemu divit, po tolika letech v západní společnosti. Moje teta má tři děti, s prvním byla šíleně striktní a další dvě už mají relativní klid, ten nejmladší dokonce může přespávat u kamarádů, což my jsme nemohli nikdy. Teta, mámina mladší sestra, je moje druhá máma a bydlím u ní, kdykoli jedu do Česka – byly hodně vytižené a hlídaly si děti navzájem, takže jsme se sestřenicemi a bratrance vyrůstali výslovně jako sourozenci. Teta měla vízum pro rodinné příslušníky, přijela do Evropy s tím, že bude mámě pomáhat – ve stánku, s rozjížděním firmy –, a pak se provdala a stala se z ní hospodyňka, žena v domácnosti. Máma se naopak vypracovala a vystoupala na společenském žebříčku nahoru – mám hodně výhrad k vietnamskému způsobu života, ale jejich tradiční pile je neuvěřitelná. Nejdřív prodávala na stánku oblečení z Číny, ale pak jí došlo, že by ho v té Číně mohla vyrábět sama a pak ho prodávat ostatním Vietnamcům ve velkoobchodě. Pamatuju si, jak vyseďovala s učebnicí čínštiny – naučila se sama čínsky a začala tam jezdit dělat byznys, takže jsem byla pořád u tety nebo jen s tátou. V té době ještě tolik nefrčela *fast fashion*, máma tedy chodila do H&M a obšlehávala jejich designy. Posílala zadání svým zaměstnancům do Číny a pražská tržnice Sapa pak byla plná jejich oděvů, moje spolužačky ze školy vřátily se potom do Vietnamu a tam se

věnuje hlavně obchodu s nemovitostmi a pronajímání. Přitom nemá formální vzdělání, na všechno si musela přijít sama. Je můj velký vzor a inspirace.

**V patnácti jste s ní na rok odjela do Vietnamu a žila a studovala v Ho Či Minově Městě. Proč?**

Kolem roku 2007 zažívala česká vietnamská komunita velkou deziluzi – ekonomika byla v recesi a všude vyrostly řetězce s rychlou módou, s tržnicemi a stánky si už člověk neškrtil. Máma si jako jedna z prvních uvědomila, že tady to už nemá cenu. Asi tehdy strašně rostla, tak tam prostě odjela, a ačkoli pochází z Hanoje, zvolila Saigon (*od roku 1976 Ho Či Minovo Město; pozn. red.*), jehož ekonomický růst byl podstatně strmější. Půl roku jsme žily z úspor, spoustu peněz taky vložila do mého vzdělání; měly jsme malinký byt a ona přemýšlela, co bude dělat dál. Mimochodem, táta už je taky zpátky ve Vietnamu – všechny peníze, co v Česku našetřil, vložil do nemovitostí a ty teď pronajímá přes Airbnb.

**Je neuvěřitelné, o kolik mají Vietnamci lepší studijní výsledky než Češi. Jaké to bylo na mezinárodní škole ve Vietnamu? A není něco nemocného na tom, jak se v jihovýchodní Asii obecně dbá o prospěch? Pak si člověk čte o množství dětských sebevražd v Japonsku a Koreji – ten tlak musí být hrozný.**

Poznala jsem na různých stupních a typech škol korejské a japonské studenty, případně malé singapurské matematiky, a to mi

## ABYCH MOHLA HRÁT, MUSELA BYCH BÝT HODNĚ V ČESKU – A TO PROSTĚ NEJSEM.

padala čelist. To bylo i proti mému přísnému vzdělání moc. Na všech společenských akcích naší komunity se probíral jen prospěch dětí, otázku „Co jsi měla na vysvědčení?“ jsem slyšela častěji než jakoukoli jinou v životě. Cením si toho, že jsem byla nucena k pracovitosti – nám všem vietnamským dětem bylo jasné, že máme a musíme mít doma jiný standard než naši čeští vrstevníci. Jenže pak jsem na vietnamské škole zažila Korejce a jejich dril... I díky téhle výchově asijské země, s výjimkou ultrapředělné Indie, zvládly covid mnohem lépe než ty evropské. Tam když autorita něco řekne, tak se podle toho všichni řídí. Nikdo názor nadřazeného nezpochybní, drtivá většina lidí nemá kritické myšlení.

**Cítila jste se jako Vietnamka nepřijatá většinou? Setkala jste se s předsudky?**

Ano. A předsudky mi vadí, ale když jsem se o nich pokoušela psát ve své knížce, vlastně jsem je prakticky všechny potvrdila. S kulturními stereotypy jsem se ale setkávala i v liberální Kalifornii: například můj byznyspartner v L.A., bílý americký muž, byl ten, na koho se jednající při řeči obraceli, zatímco já,

zakladatelka a mozek našeho start-upu, jsem v duchu doufala, že mě jako mladou drobnou Asiatku nepošlou připravit kafe... Jsem si ale jista, že k mé generaci, k takzvaným banánovým dětem, se česká majorita za deset dvacet let bude chovat naprosto jinak, než se porevoluční burani chovali ke generaci mých rodičů, de facto ekonomickým migrantům z Vietnamu.

**Mezi střední a vysokou jste rok pracovala ve Švýcarsku a pak čtyři měsíce studovala na divadelním a filmovém institutu Leeho Strasberga, kde jste se setkala třeba s tolik tradovanou hereckou metodou *method acting*. Co jste tam ještě zažila zajímavého?**

Lee Strasberg byl herec, režisér a pedagog, který mimo jiné učil Marilyn Monroeovou, Ala Pacina nebo Roberta De Nira; v téhle škole pak studovaly i Angelina Jolie nebo Scarlett Johanssonová. Hodně se tam dbalo na výuku psychologie člověka – jak zásadní pro herce je naladit se na druhého, vtělit se do něj. Pro mě tam bylo úžasné sledovat, jak obrovsky různorodí můžou lidi po všech stránkách být, a přesto se s nimi může člověk okamžitě cítit jako doma, když mají stejný cíl. Mnohem míň se zajímali o to, odkud jsem – protože všichni byli odjinud, každý jinak slavil a žil, něco jiného jedl... Právě na základě téhle multikulti zkušenosti jsem se rozhodla, že na vysokou musím do USA, ne do Anglie. **Proč jste po tak drahém a prestižním kursu s výjimkou Severu nikde nehrála?**

V Americe to nejde, tam bez platného víza nemůžete chodit ani na castingy, a já měla vízum studentské, ne pracovní nebo hercecké. Abych mohla hrát, musela bych být hodně v Česku – a to prostě nejsem.

**Po studiích na anglickém gymnáziu v Praze jste získala bakalářský titul z ekonomie na USC v L.A., kvalitativně zhruba šedesáté univerzitě na světě. To muselo stát spoustu peněz, ne?**

To jsou ty mamičiny fondy z prodeje oblečení a její ambice; jsem dítětem rodičů bez pořádného středoškolského vzdělání. Je to asijská věc – co měla, to vrazila do mých škol. V Kalifornii jsem se vzdělávala distančně, vracela jsem se jen na zkoušky z matematiky a biologie, až poslední asi rok a půl jsem si mohla finančně dovolit ve Státech regulérně bydlet. I díky tomu, že jsem mezitím jela do Vietnamu a vydělala si docela dost peněz díky *ComicConu*, který jsem tam roku 2014 s kamarádem založila.

**Vy jste fanynkou komiksů a cosplay?**

Vůbec. Prostě mě napadlo zaplnit volnou niku, převzít projekt z vyspělé země a beze zbytku ho aplikovat v rozvojovce. Zaměstnali jsme osmdesát místních a přišlo nám tam deset tisíc lidí, větší vnitřní stadión už v zemi není a víc fandů než v otevřeném, prozápadním Saigonu by jinde nepřišlo. Nechali jsme si název akce patentovat, takže se další ročníky pod jiným týmem nekonaly – vadil mi asijský způsob, jak se dělá byznys, a taky jsem chtěla dodělat vysokou.

**Do třídy jste na USC chodila třeba s Patrickem Schwarzeneggerem, synem někdejšího kalifornského guvernéra a hollywoodského herce Arnolda Schwarzeneggera. Jaká jinak byla skladba studentstva ve vašem kruhu?**

Hodně dětí z hereckých rodin a zábavního průmyslu obecně; možná mají na paměti tu profláklou historku, jak USC slavně třikrát u přijímaček odmítla Stevena Spielberga, a ten jí přesto později daroval obrovské peníze. Dlouhodobě je to, vzhledem ke své lokalitě i zaměření studentů a dárců, snad nejlepší škola světa, pokud chce člověk studovat jakoukoli z filmových profesí. Mimochodem, jde o jednu z těch několika prestižních vysokých škol, na nichž se před dvěma lety rozpoutal onen



Anna Nguyen, někdejší česká dětská herečka a dnes šéfka operací britského start-upu, pózuje portrétistovi Marcovi Lopezovi v Mexiku

známý *admission scandal*, zfilmovaný pod názvem příslušné policejní operace jako *Operation Varsity Blues* a ještě jako několik dokumentárních snímků. Parta prominentních rodičů léta podplácela úředníky školy, aby přijímali jejich děti jakožto fantastické sportovce, kterými ovšem nebyly; třeba herečka Lori Laughlinová a její partner předstírali, že jejich dcery jsou špičkové veslařky... Nejdřív dostali své děti na USC, pak obrovskou pokutu a vězení.

**Jak jste to finančně zvládala?**

Nejsem žádný génius, takže jsem bohužel nedostala stipendium; jako cizinka jsem na devadesát procent stýpek tak jako tak neměla nárok. Takže jsem hodně cestovala, abych měla levnější nájem, a v posledním roce a půl jsem vymýšlela různé triky: pronajala jsem si třeba výhodné byt na Airbnb a druhý pokoj jsem přepřonajala tak dobře, že platba spolubydlícího pokryla celý nájem. Pracovat jsem bohužel nejdřív nemohla, neměla jsem pracovní vízum.

**Od roku 2016 jste pracovala v L.A. ve start-upu TubeScience, produkujícím cílená reklamní videa na Facebooku, jenže jste po šestiletém pobytu ve Státech od přísné Trumpovy administrativy nedostala další vízum.**

V TubeScience jsem dělala dva roky. V roce 2016 jsem graduovala,

měla jsem všechno hotové, ale zjistila jsem, že pro mě bude výhodné udržet si status studenta – v rámci studijního víza totiž dostáváte i roční vízum pracovní. Uvědomila jsem si, že když propadnu z jednoho předmětu nebo si ho odložím, dostanu tak vlastně rok v USA k dobru a během něj budu moci pracovat – jen za tu cenu, že budu muset chodit každý týden na hodinu do školy a být studentem na papíře. Ve firmě jsem byla holkou pro všechno, dokonce jsem zaskakovala před kamerou, když jsme nemohli sehnat herce. Rostli jsme neskutečně rychle, během prvních dvou let jsme nabrali skoro sto lidí. To už jsem se věnovala právě náborům a budovala jednotlivé týmy – HR, dopravu, pronájem studií a podobné operace –, jenže pak mi neprodloužili vízum a musela jsem zpět do Evropy. Odsud jsem po sedm měsíců pracovala na dálku. Můj americký šéf koupil dva roboty, kteří se dali ovládat na dálku a měli i obrazovky, a já se vždycky do jednoho z nich přihlásila a jezdila s ním po kanceláři; obrazovka se otáčela, jako by to byla moje hlava, kolem krku měl robot jmenovku Anna a na sobě mikinu, kterou jsem tam nosila každý den. Byla to legrace, ale déle takhle pracovat na pozici viceprezidentky operací bylo neudržitelné.

**Přesunula jste se tedy do londýnského technologického start-**

**-upu Infinite Lambda, jenž se věnuje softwarovému a datovému inženýrství. Co přesně tam děláte?**

Head of operations, podobné věci, jaké jsem dělala v TubeScience. Pomáhám už třetí firmě růst, klientům se prakticky nevěnuju, jen budu týmy. Začala jsem, když nás bylo třicet, po roce je nás devadesát a nesmíme mít problémy s komunikací a organizací. To je můj hlavní úkol, procesy a pravidelnost schůzek nebo otevírání nových kanceláří – právě jsem rozjela jednu ve Vietnamu a další v Košicích, kde je spousta talentovaných a laciných ajťáků. Klienti jsou všechno Američané, děláme pro ně cloudové služby, ukládání dat on-line a zkoumáme, hledáme a využíváme nové technologie.

**Anno, už když vám bylo jedenáct a hrála jste v Josefově a Ly, říkala jste novinářům, že budete studovat gymnázium a po něm na vysoké škole ekonomii. Vyšlo vám to. Takže kde se vidíte za deset patnáct let?**

Mám spoustu nápadů a ambic – jednou budu produkovat svůj vlastní film a hrát v něm, ale především si hrozně moc přeju mít vlastní firmu. A nechci se vrátit do Česka, já svůj start-up jednou založím v Americe a nebude to nic jako nejlepší restaurace ve Státech, bude to něco převratného, nového, technologicky úžasného. Chci být velkou rybou ve velkém rybníku, chci uspět v co nejkompitivnějším prostředí, chci, aby mě lidi kolem poháněli k co nejlepšímu výsledkům. **X**

**CHCI BÝT VELKOU RYBOU VE VELKÉM RYBNÍKU, CHCI USPĚT V CO NEJKOMPETITIVNĚJŠÍM PROSTŘEDÍ.**